

Ha már a Tabánt rendezik . . .

ha már elejtettük a tarthatatlan „fürdőváros” elgondolást . . ., ha már Parkváros épül a Naphegy keleti oldalán — akkor rendezzék együttal ennek a dombnak a nyugati oldalát is, ahol a hegy lábánál elvonul a Délivasút és elválasztja azt a budai hegyvidéktől.

A Délivasút belső pályaudvarát át kell helyezni.

Az illetékes helyeken ott fekszik az egyetlen megoldás,

amely megmenti Buda belső pályaudvarát, de megszünteti azt, mint a fejlődés rettenetes gátját, — új szint, új látképet hozva Budának. Ez a terv hátratólja a Délivasút krisztinakörúti pályaudvarát egészen a Gellérthegy alá, az *Alagút szájához* és ezzel fölszabadul

27 ezer négyszögöl terület, ami hétmillió pengő értéknek felel meg.

A pályaudvar építésének költsége mintegy 4 millió pengő, de a magánvállalkozás kifejleszthetné ezt

az épületet oly módon, hogy oda szállodát, fürdőt, üzleteket, irodákat, áruházakat épít, mintegy 8—10 millió pengő értékben.

Ez a 10—12 milliós építkezés 3000 egyének (építészek, mérnökök, művezetők és munkások) két évre adna munkaalkalmat,

és vonzana maga után oly mérvű építkezést a környéken, mely szintén *néhány millióra* tehető.

Közpénz befektetése nélkül

tehát oly rendkívüli munkaalkalmat teremtenének ezzel, aminőre ritkán volt példa.

De építhetnénk olyan pályaudvar ide, amely ritkítaná pártját az egész világon és mint „Budabath”, vagy „Buda-therma” hamar világhírré tenne szert, mert legfelsőbb emeletéről csodálatosan szép panorámát nyújtana Pestről és a budai hegyvidékről.

Nem kerül pénzbe — csinálják meg!

B. N. 1934 VII. 19